

Monda azért Jézus a tizenkettőnek: Vajjon ti is el akartok-é menni?

Felele néki Simon Péter: Uram, kihez mehetnénk? Örök életnek be-széde van te nálad.

És mi elhittük és megismertük, hogy te vagy a Krisztus, az élő Istennek Fia” (János 6:66–69).

Péter szert tett arra, amit a Szabadító minden követője megtudhat. Ahhoz, hogy hithű elkötelezettség éljen bennünk Jézus Krisztus iránt, el kell fogadnunk Őt Megváltónkként, és minden tőlünk telhetőt meg kell tennünk, hogy az Ő tanításai szerint éljünk.

Azután, hogy oly sok éven át éltem, tanítottam és szolgáltam, azután, hogy több millió kilométert utaztam a világ körül, mindezzel az élettapasztalattal, van egyetlen nagy igazság, amelyet megosztanék. Ez pedig a bizonyosságom a Szabadító Jézus Krisztusról.

Joseph Smith és Sidney Rigdon a következőket jegyezték fel egy szent-séges élményt követően:

„És most, a sok tanúbizonyosság után, amely órála adatott, ez a legutolsó tanúbizonyosság, amelyet mi adunk róla: Hogy ő él!

Mert láttuk Őt” (T&Sz 76:22–23).

Szavaik az én szavaim.

Én hiszem, és én bizonyos vagyok abban, hogy Jézus a Krisztus, Isten Fia, és hogy Ő él. Ő az Atya Egyszülöttje, és „általa, rajta keresztül és őtőle teremtetnek és teremtettek a világok, és azok lakói Istennek született fiak és leányok” (T&Sz 76:24).

Tanúságomat teszem arról, hogy a Szabadító él. *Ismerem* az Urat. Az Ő tanúja vagyok. Ismerem hatalmas áldozatát és örök szeretetét Mennyei Atyánk minden gyermeke iránt. Különleges tanúságomat teszem teljes alázattal, egyúttal tökéletes bizonyossággal, Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

William R. Walker elder
a Hetvenektől

Éljetek hűen a hithez!

Mindannyian hatalmas áldásokban fogunk részesülni, ha ismerjük a hit és áldozathozatal azon történeteit, melyeknek köszönhetően az őseink az Úr egyházához csatlakoztak.

l mádom az egyháztörténelmet! Talán sokatokhoz hasonlóan az én hitemet is megerősíti, amikor megismerem azon elődeink figyelemre méltó elkötelezettségét, akik elfogadták az evangéliumot és hűen éltek a hithez.

Egy hónappal ezelőtt az Arizonai Gilbert templomkerület 12 000 csodás fiatalja ünnepelte lélekemelő előadással az új templomuk elkészültét, kinyilvánítva ezzel az igazlelkű élet iránti elkötelezettségüket. Az ünnep mottója a következő volt: „Éljetek hűen a hithez!”

Azokhoz a csodálatos arizonai fiatalokhoz hasonlóan minden egyes utolsó napi szentnek is el kellene köteleznie magát, hogy a hithez hűen éljen.

Az egyik himnuszunkban ez áll: „Hűek leszünk mindig atyáink hitéhez” (Hűek leszünk. *Himnuszok*, 166. sz.).

Ehhez hozzáadhatnánk azt is, hogy „hűek leszünk mindig nagyapáink hitéhez”.

Elgondolkoztam, hogy vajon ama lelkes arizonai fiatalok mindegyike ismeri-e a saját egyháztörténelmét – hogy az ő *saját* családtagjai miként váltak az egyház tagjaivá. Csodálatos lenne, ha minden utolsó napi szent ismerné az elődei megtérésének történetét.

Akár pionírok leszármazottai vagytok, akár nem, a hit és áldozathozatal mormon pionír öröksége a ti örökségetek is. Ez Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza öröksége.

Az egyháztörténelem egyik legcsodálatosabb mozzanata volt, amikor Wilford Woodruff az Úr egyik apostolaként 1840-ben – csupán 10 évvel az egyház megalapítása után – Nagy-Britannia-szerte tanította Jézus Krisztus visszaállított evangéliumát.

Angliában a többi apostollal együtt Wilford Woodruff is Liverpool és Preston környékére összpontosította munkáját, ahol elég jelentős sikereket ért el. Woodruff elder, aki később az egyház elnöke is lett, folyamatosan imádkozott Istenhez, hogy útmutatást kaphasson e kiemelten fontos munkával kapcsolatban. Imái hatására azt a sugalmazást kapta, hogy az evangélium tanítását egy másik területen folytassa.

Monson elnök azt tanította nekünk, hogy amikor a mennyből arra kapunk késztetést, hogy megtegyünk valamit, akkor halogatás nélkül, azon nyomban tegyük is meg. Wilford Woodruff pontosan ezt tette. Mivel a Lélek világosan arra utasította, hogy menjen délre, Woodruff elder szinte azonnal elindult Anglia délnyugati, Herefordshire nevű

része felé, ahol főként földművelésből éltek az emberek. Itt találkozott egy John Benbow nevű jómódú gazdával, aki „vidám szívvel és hálaadással” fogadta (Wilford Woodruff, in Matthias F. Cowley, *Wilford Woodruff: History of His Life and Labors as Recorded in His Daily Journals* [1909], 117).

Egy több mint 600 főt számláló, magukat az Egyesült Testvéreknek nevező csoport korábban már „világosságért és igazságért” imádkozott (Idézet Wilford Woodrufftól: *Az egyház elnökeinek tanításai: Wilford Woodruff* [2005]. 92.), az Úr az imáikra válaszként pedig Wilford Woodruffot küldte.

Woodruff elder tanításai azonnal

eredménnyel jártak, és sokan megkeresztelkedtek. Brigham Young és Willard Richards is csatlakoztak hozzá Herefordshire-ben, majd a három apostol igen figyelemre méltó sikereket ért el.

Alig néhány hónap múlva 33 gyülekezetet szerveztek az egyházhoz csatlakozott 541 fő számára. Bámulatos munkájuk tovább folytatódott, és végül az Egyesült Testvérek szinte minden egyes tagja megkeresztelkedett Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházába.

Az ükanyám, Hannah Maria Eagles Harris is az elsők között volt, aki meghallgatta Wilford Woodruffot. Szólt férjének, ifj. Robert Harrisnek is, hogy

hallotta Isten szavát, és hogy meg akar keresztelkedni. Robert azonban nem örült ennek. Azt mondta neki, hogy elkíséri annak a mormon misszionáriusnak a következő prédikációjára, és majd jól helyreteszi a férfit.

Jó előre ült a gyűlésen, azzal a szilárd elhatározással, hogy őt nem lehet eltéríteni, és talán azért is, hogy a közbeszólásaival bosszantsa a prédikátort. A feleségéhez hasonlóan azonban Robertet is rögtön megérintette a Lélek. Tudta, hogy a visszaállítás üzenete igaz, és hogy a feleségével együtt meg kell keresztelkednie.

Az ő hitük és elkötelezettségük több ezer másik emberéhez hasonló: amikor meghallották az evangélium üzenetét, tudták, hogy az igaz!

Ahogy az Úr mondja: „Az én juhaim hallják az én szómat, és én ismerem őket, és követnek engem” (János 10:27).

Mivel meghallották a Pásztor hangját, életüket teljes mértékben az evangélium szerinti életnek és az Úr prófétája által adott útmutatások követésének szentelték. Azzal válaszoltak a Sionba gyűjtő hívásra, hogy hátrahagyták angliai otthonukat, átkeltek az Atlanti-óceánon, majd összegyűltek a többi szenttel az Illinois állambeli Nauvooban.

Teljes szívvel elfogadták az evangéliumot. Miközben az új helyen próbáltak letelepedni, tizedüket munka formájában felajánlva segítettek a Nauvo tempom építésénél – minden 10. munkanapjukat az építkezésen töltve.

Majd megszakadt a szívük, amikor értesültek szerett prófétájuk, Joseph Smith és bátyja, Hyrum haláláról – de tovább folytatták a munkát! Húek maradtak a hithez.

Amikor a szenteket kezdték elüldözni Nauvooból, Robert és Maria hatalmas áldásnak érezték, hogy elnyerhették felruházásukat a templomban, röviddel azelőtt, hogy nyugatnak

tartva átkeltek a Mississippi-folyón. Habár teljesen bizonytalanok voltak abban, hogy mit tartogat számukra a jövő, a hitük és bizonyosságuk megingathatatlan volt.

Hat gyermekükkel átküszködték magukat Iowa állam sártengerein a nyugat felé vezető úton. A Missouri-folyó partján fekvő táborhelyen – mely később Téli Szálláshely néven vált ismertté – egy átmeneti viskót építettek maguknak.

E rettenthetetlen úttörők apostoli útmutatásra vártak azzal kapcsolatban, hogy mikor és hogyan haladjanak tovább nyugat felé. A terveik azonban egy csapásra megváltoztak, amikor a Tizenkettek Kvórumának elnöke, Brigham Young, felszólította a férfiakat, hogy önkéntesként szolgáljanak az Egyesült Államok Hadseregében, a később Mormon Hadtest néven ismertté vált egységben.

Ifj. Robert Harris is egyike volt annak a több mint 500 mormon úttörőnek, akik válaszoltak Brigham Young e felhívására. Annak ellenére bevonult, hogy így hátra kellett hagynia várandós feleségét és hat kisgyermekét.

De miért is akart ő és a többi férfi így cselekedni?

A válasza a saját úkanyám szavai között lelhetünk rá. Amikor a hadtest Santa Fe felé haladt, Robert egy levélben ezt írta a feleségének: „A hitem töretlen, mint mindig, [amikor pedig mindarra gondolok, amit Brigham Young mondott nekünk,] ugyanannyira hiszek benne, mintha maga a Hatalmas Isten szólott volna hozzám.”

Röviden tehát, a többi férfihoz hasonlóan tudta, hogy Isten prófétájára hallgatott. Ezért tettek mindent! Tudták, hogy Isten egyik prófétája vezeti őket.

Robert még ugyanebben a levélben leírta, hogy mennyire szereti feleségét és gyermekeit, és elmondta, hogy

folyamatosan azért imádkozik, hogy a családja áldott legyen.

Levelében később a következő erőteljes kijelentést tette: „Nem szabad elfelejtenünk mindazon dolgokat, melyeket te is és én is hallottunk és [átéltünk] az Úr templomában.”

Azon korábbi bizonyosságával együtt, hogy „Isten prófétája vezet bennünket”, e két mondat szentírássá vált számomra.

Tizennyolc hónappal azután, hogy Robert Harris elindult a hadtesttel, biztonsággal visszatért szeretett feleségéhez. Egész életük során igazak és hűek maradtak a visszaállított evangéliumhoz. 15 gyermekük volt, akik közül 13 érte meg a felnőttkort. A kanadai Alberta tartományban, Raymondban élő nagyanyám, Fannye Walker, az ő 136 unokájuk egyike volt.

Walker nagymama nagyon büszke volt arra, hogy az ő nagyapja a Mormon Hadtestben szolgált, és szerette volna, ha ezt az összes unokája tudja. Most, hogy már magam is nagyapa vagyok,

tudom, miért volt ez annyira fontos számára. Szerette volna a fiak szívét az atyáikhoz fordítani. Azt akarta, hogy mindegyik unokája ismerje meg az igazlelkű örökségét, mivel tudta, hogy ez mennyire megáldja majd az életüket.

Minél közelebb érezzük magunkat az igazlelkű elődeinkhez, annál valószínűbb, hogy mi magunk is bölcs és igazlelkű döntéseket fogunk hozni.

És ez így is van. Mindannyian hatalmas áldásokban fogunk részesülni, ha ismerjük a hit és áldozathozatal azon történeteit, melyeknek köszönhetően őseink az Úr egyházához csatlakoztak.

Robert és Maria attól a pillanattól fogva tudták, hogy az evangélium igaz, hogy először hallották Wilford Woodruffot az evangélium visszaállításáról tanítani és bizonyoságot tenni.

Azt is tudták, hogy függetlenül attól, hogy milyen próbatételek és nehézségek érik majd őket, a hithűségükért áldásokban fognak részesülni. Szinte úgy tűnik, mintha hallották

volna a mai prófétánk szavait, aki azt mondta: „ahhoz, hogy elnyerjük [a templom áldásait], egyetlen áldozat sem túl nagy” (Thomas S. Monson: A szent templom – jelzőtűz a világnak. *Liahóna*, 2011. máj. 92.).

Az Egyesült Királyságban a kétfontos érme oldalára a következő feliratot vésték: „Óriások hordoznak a vállaikon.” Amikor a nagyszerű úttörő őseinkre gondolok, úgy érzem, hogy *mindannyiunkat* óriások hordoznak a vállaikon.

Habár az intelem egy Robert Harris által írt levélből származik, úgy vélem, számtalan ősünk ugyanezt az üzenetet küldené a gyermekeinek és az unokáinak. Először is, soha ne feledjük a templomban szerzett élményeinket, és soha ne feledjük azokat az ígéreteket és áldásokat, melyekben a templomnak köszönhetően volt részünk. Másodszor pedig, soha ne feledjük, hogy Isten prófétája vezet minket.

Bizonyosságomat teszem arról, hogy *valóban* Isten prófétája vezet minket. Az Úr visszaállította az Ő egyházát Joseph Smith által ezekben az utolsó napokban, és soha ne feledjük, hogy Isten prófétái töretlen sorban vezettek bennünket Joseph-től kezdve Brigham-on keresztül, az egyház minden soron következő elnökén át, egészen mai prófétánkig, Thomas S. Monsonig. Ismerem, tisztetem és szeretem őt. Tanúságomat teszem arról, hogy ő az Úr prófétája a földön napjainkban.

Szívem minden vágya az, hogy gyermekeimmel és unokáimmal együtt mindig becsben tartsuk az igazlelkű őseink örökségét – azon hithű mormon úttörők örökségét, akik hajlandóak voltak mindent feltenni az oltárra áldozatként, valamint Isten és hitük védelme érdekében. Azért imádkozom, hogy mindig, mindannyian hűek legyünk atyáink hitéhez. Jézus Krisztus szent nevében, ámen. ■

L. Tom Perry elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

Engedelmesség a hithűségünk által

Az engedelmesség akkor a legjobb, amikor az a legmagasabb hatalom – vagyis maga Isten – bölcsességébe és erejébe vetett hitünk megtestesítője.

A feleségemmel, Perry nőtestvérrel együtt tartott hétfői családi estjeink hirtelen nagyobb méretet kezdtek ölteni. Az öcsém, az ő lánya, Barbara öccse, valamint egy unokahúgunk a férjével is abba a lakóparkba költözött, ahol mi is lakunk. Legutóbb kislíú koromban volt abban az áldásban részem, hogy a családtagjaink ilyen közel lakjanak hozzánk. Akkoriban a családom az édesanyám számos távolabbi rokonával élt egy utcában. Sonne nagypapa háza északi irányban volt a közvetlen szomszédunk, Emma nagynéném háza pedig déli irányban. A háztömb déli felén lakott Josephine nénikém, a háztömb keleti felén pedig Alma nagybácsi lakott.

Fiúkoromban napi kapcsolatban voltunk a távolabbi rokonsággal, és osztoztunk a munka, a játék és a közös időtöltés pillanataiban. Még nagyon rosszkodni sem tudtunk anélkül, hogy valamelyikünk édesanyja ne értesült volna róla igen gyorsan. Ma már más időkét élünk. A legtöbb család tagjai egymástól távol élnek. Még akkor is, ha viszonylag közel lagnak egymáshoz, ez ritkán jelent közvetlen szomszédtságot. Mégis úgy vélem,

hogy a fiatalkori és a mostani helyzetem is kicsit a mennyországra hasonlít, ahol a szeretett családtagok egymás közelében élnek. Állandó emlékeztetőként szolgál ez számomra a család örökkévaló természetét illetően.

Gyermekkoromban köztem és a nagypám közt különleges kapcsolat volt. Én voltam a családban a legidősebb fiúgyermek. Télen havat lapátoltam a járdáról, nyáron pedig a gyepet gondoztam a saját házunk előtt, a nagypám háza előtt és a két nagynéném háza előtt is. Miközben a füvet nyírtam, nagypapa rendszerint ott ült az elülső verandán. Amikor végeztem a munkával, leültem a lépcsőre, és csak beszélgettünk. Azokat a pillanatokat becses emlékként őrzöm.

Egy napon megkérdeztem a nagypámam, honnan tudhatom, hogy vajon mindig helyesen cselekszem-e, mivel az élet oly sok választás elé állít. Nagypám, a szokásához híven, egy gazdálkodással kapcsolatos példával válaszolt nekem.

Arról tanított nekem, hogy miként kell betörni egyszerre két lovat, hogy utána csapatként tudjanak együtt dolgozni. Elmagyarázta, hogy a lovaknak